

TOM INDENI

Vi satte os ind i bilen og kørte, hun skar ansigt af mig, grinte en sød latter, der lød som den rene symfoni i mine øre. Små gyldne øjeblikke som dette er alt for mig, hun var alt for mig. Vi havde lige været ude at fejre vores tre års dag, tre skønne år med hende. Jeg havde købt billetter til Paris til hende som overraskelse, hun glædede sig en hel del, og nu var vi på vej hjem. Linnea var i fuld gang med at planlægge en romantisk tur for to til Paris, jeg grinte lidt af hende, alting gik så godt, men så skete det. ” Alex pas på!”, jeg kunne høre et skrig, et skrig så smertefuldt, at det føltes som om mine ører blødte, jeg kunne høre lyden af gråd. Linnea? Hvad skete der? Jeg kunne ikke se noget som helst, alt var bare sort, og der kom følelsen. Smerte, en ulidelig smerte gik igennem min krop, hvad er den her følelse? Jeg prøvede at trække vejret, men det føltes umuligt, det var som om en stor sten var oven på mit bryst og stoppede mine lunger.

Jeg åbnede øjnene og kunne mærke, at min trøje var helt våd af sved, jeg så mig omkring. Det var den samme drøm igen, den samme drøm, der havde været her i tre år, jeg trak vejret, og panikken forsvandt hurtigt igen, den var der kun for at pine mig. Jeg var ikke overrasket, siden det skete hver dag. Jeg satte mig op i sengen og tog min mobil frem: 12:45 den 4. maj, jeg lagde mig ned igen og gav mig til at stirre op i loftet,

det var noget, jeg havde gjort i et helt tre år nu. For tre år siden døde den mest vigtige person for mig, min kæreste Linnea i en bilulykke. Jeg var den eneste, der overlevede, vi kørte ned ad en skrænt, og hun brækkede nakken, jeg kan stadig huske hvordan hendes livløse krop så ud. I dag var det Linneas fødselsdag, jeg stod op af sengen og gjorde mig klar, som var noget, jeg sjældent gjorde nu om dage. Jeg havde tænkt mig at købe blomster til hendes gravplads. Jeg går hen til Netto og finder nogle roser og en lysestage, jeg går hen til kassen med alle mine varer, da medarbejderen siger: ” Ellers andet? ”, jeg ved ikke, hvorfor jeg sagde det: ” En flaske vodka, tak ”. Jeg går hen til kirkegården og sætter mig ved bænken ved siden af Linneas gravsten. Jeg sætter lysestagen ned og tænder lyset, jeg satte roserne ned ” Hej Linnea, hvordan går det? ”, jeg vidste godt, at jeg snakkede med en gravsten, og Linnea ikke kunne høre mig, men det var meget beroligende.

Efter bare at have snakket med gravstenen, tog jeg flasken med vodka op af posen. Jeg kiggede først på flasken i min hånd, og så drak jeg, den stærke smag brændte i halsen, det var første gang jeg nogensinde havde drukket. Jeg kunne mærke tankerne flyde rundt i hovedet, som en strøm af tårer og følelser, jeg har holdt inde de sidste to år, hvorfor troede jeg, at alting ville blive bedre, hvis jeg undgik alt og alle? Simpelt. Fordi alt mindede mig om hende, duften af roser på en varm forårsdag, solen som strålede ned på mig med den samme varme, som hun engang gav mig. Alle minder om hende gjorde ondt, alt med hende gjorde ondt, men jeg vil ikke glemme hende, selvom minderne hjemsøgte mig, ville jeg ikke glemme hende.

Jeg drak endnu mere, jeg kunne ikke stoppe mig selv længere. Tårerne føltes varme mod min kind, jeg faldt ned på knæ og lod tårerne løbe, hvorfor? Hvorfor? Det samme spørgsmål gik gennem mit hoved, hvorfor overlevede hun ikke? Det skulle have været mig i stedet, jeg ville gøre alt for at kunne skrue tiden tilbage og se Linnea en sidste gang. Jeg ved ikke, hvor sent det var, men det var allerede mørkt. Flasken var tom, og jeg var tom, jeg kunne ikke føle noget, det var, som om hele min krop var lammet. Jeg lukkede øjnene, og jeg kunne høre hende: ” Alex kom ”, jeg var sikker på, at det var hendes stemme. ” Linnea?!”, der hørte jeg den smukke latter igen. ”Kom Alex, kom med mig”, så forsvandt stemmen igen. Jeg tørrede tårerne væk og rejste mig, jeg var ikke sikker på, det var Linnea. Det var sikkert min underbevidsthed, men en del af mig håbede stadig, at det var Linnea. Jeg kiggede på stjernerne og gik mod vejen, jeg kunne godt høre bilen komme imod mig. Jeg kunne ikke bevæge mig, det var sikkert på grund af vodkaen, jeg var lammet. Bilen kørte hurtigere, og jeg lukkede øjnene, og så hørte jeg den søde latter igen. Jeg vidste godt, at jeg ville dø, hvis jeg stod stille,

men gav det mening at leve i en verden, hvor hun ikke er der? Alt det jeg havde været igennem var allerede hårdt, eller var jeg bare svag? Jeg så hende for mig igen, hendes smil, hendes brune øjne. Jeg grinte af min egen tåbelighed, var jeg virkelig noget så langt ude, at jeg var villig til at give op? Jeg nedstirrede bilen, som ikke havde tænkt sig at stoppe. Er jeg helt knust indeni, var der ingen chance for at jeg kunne blive helet? De år uden hende, ensomheden, der brændte mig inden fra? Da hun døde, og jeg ændrede mig, jeg vidste ikke længere, hvem jeg var. Men der er en ting, jeg var sikker på, det her var min egen skyld, jeg gav op. Jeg kiggede op, jeg var ødelagt, jeg kunne ikke engang trække vejret normalt. Der var ingen grund til, at jeg stadig var her, jeg lukkede øjnene.” Vi ses snart igen Linnea ”, hviskede jeg.

Bilen ramte mig hårdt. Smerten, ensomheden, alle de her følelser ramte mig. Mindeerne fløj igennem hovedet, jeg lå nede, som en soldat i en evig krig giver jeg op. Jeg kunne ane en pige, der kom ud af bilen, hun skreg og løb hen til mig: ” Oh nej! Det må du undskylde, jeg skal nok ringe efter hjælp, du skal nok overleve ”, sagde hun imens tårerne løb ned af hendes kinder, jeg kiggede op på hende, jeg ville sige at hun ikke behøvede at ringe eller hjælpe, men det kunne jeg ikke. Jeg blev kvalt af mit eget blod. Tåbeligt. Jeg var virkelig en taber eller ville folk sige, at det var romantisk at dø for kærligheden? Sandheden var, at jeg godt kunne leve videre, jeg kunne godt have kæmpet, men i stedet valgte jeg den nemme udvej. Døden. Jeg hostede mere blod op og smilede til pigen. Jeg lå helt hjælpeløs, mine halvødelagte lunger, trak vejret langsomt. Isolationen jeg gennemgik de seneste år, jeg ved ikke engang hvordan, jeg kan beskrive den følelse. Pigen så lettet ud, hvad var det hun så på? Hun smilede og sagde noget jeg ikke kunne høre, mine øjenlåg blev trætte. Der skete det endeligt. Døden smilede, og bad mig velkommen med åbne arme.

Anonym